

BRANKO BERGMAN, dipl. ing. građ. (1933. – 2015.)

Branko Bergman, dipl. ing. građ., rođen je 25. kolovoza 1933. u Virovitici, gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Upisao se 1952. na Građevinski odjel Tehničkog fakulteta u Zagrebu, a na istoimenom je odjelu AGG fakulteta diplomirao 1958. godine.

Od 1958. do 1966. radio je u vodnoj zajednici *Virovitička Podravina* i Sekretarijatu za građevinarstvo, urbanizam i komunalne poslove općine Virovitica. Od 1966. do 1975. bio je direktor vodne zajednice u Virovitici, a aktivno je bio uključen i u rad Poslovnog udruženja vodoprivrede Hrvatske, u kojoj je bio i zamjenik predsjednika. Od 1975. do 1990. počeo je raditi u ondašnjem Republičkom sekretarijatu za vodoprivredu na nizu odgovarajućih stručnih poslova, gdje je bio podsekretar, a potom i sekretar, što je u rangu današnjeg ministra. Tijekom 1990. i 1991. bio je ministar Ministarstva za vodoprivredu u prve dvije hrvatske Vlade uoči osamostaljenja. To su bile Vlade kojima su na čelu bili Stjepan Mesić i Josip Manolić.

Od 1992. do 1996. bio je viši stručni savjetnik u JVP *Hrvatska vodoprivreda*, a potom u *Hrvatskim vodama* do odlaska u mirovinu 2002. nakon pune 44 godine radnog staža. U tom je razdoblju bio i predsjednik Stručnog savjeta *Hrvatske vodoprivrede* i *Hrvatskih voda* te predsjednik Potkomisije Hrvatske i Mađarske za višenamjensko iskorištavanje rijeka Drave i Mure. Bio je predsjednik Društva za odvodnju i navodnjavanje Hrvatske i član Predsjedništva Jugoslavenskog društva za odvodnjavanje i navodnjavanje, predsjednik hrvatskog i saveznog saveza, dakle Saveza građevinskih inženjera i tehničara Hrvatske te Saveza građevinskih inženjera i tehničara Jugoslavije, ali i prvi predsjednik Hrvatskoga saveza građevinskih inženjera. Uz sve je to bio član mnogih strukovnih

društava iz građevinarstva i vodnogospodarskih djelatnosti. Dobio je cijeli niz priznanja, zahvalnica, povelja i diploma za velik doprinos u radu i razvoju stručnih društava u području vodoprivrede i građevinarstva u Hrvatskoj i negdašnjoj Jugoslaviji.

Branko Bergman je autor i koautor dvadesetak stručnih radova koji su objavljeni u časopisima te u zbornicima stručnih i znanstvenih skupova u Hrvatskoj i negdašnjoj Jugoslaviji, ali i u inozemstvu. Dao je golem doprinos izradi studijskih i projektnih rješenja te gradnji višenamjenskih hidrotehničkih građevina i sustava. Vrlo je značajan njegov doprinos međunarodnoj suradnji pri rješavanju vodnogospodarskih problema Hrvatske i prije i poslije osamostaljenja. Bio je član znanstveno-stručnih i organizacijskih odbora na petnaestak međunarodnih i domaćih skupova iz područja vodnogospodarskih i srodnih djelatnosti.

Posebno je važan doprinos Branka Bergmana razvijanju suradnje vodnogospodarskih institucija sa srodnim djelatnostima pri rješavanju zadataka i projekata kao osnovnog uvjeta cjelokupnoga infrastrukturnoga i gospodarskog razvitka Hrvatske. Uporno se zalagao za praktična inženjerska rješenja te za prihvaćanje prirodnih i tehničkih argumenata, a bio je velik protivnik nepotrebnih

teoretiziranja i dugotrajnih rasprava bez stvarnih rezultata. Tijekom svojega dugoga radnog vijeka Branko Bergman čak je 36 godina proveo u vodnom gospodarstvu gdje je vrlo uspješno obavljao inženjerske poslove i odgovorne funkcije, važne za ukupan razvitak vodnoga gospodarstva Republike Hrvatske. Kontinuirano se zalagao za stalno stručno usavršavanje svih djelatnika u vodnom gospodarstvu, a posebno inženjera i tehničara koji su trebali u praksi stvarno upoznati sve hidrotehničke građevine, a ne ih gledati i analizirati samo na papiru. U povodu obilježavanja 125. godišnjice organiziranoga vodnoga gospodarstva u Hrvatskoj, *Hrvatske vode* su ing. Branku Bergmanu za višegodišnji i osobit doprinos u organiziranju, razvoju i unapređenju vodnogospodarske djelatnosti dodijelile posebno priznanje. Priznanje je primio od ondašnjega generalnog direktora *Hrvatskih voda* Jakše Marasovića, zajedno s ostalim legendama vodnoga gospodarstva, kao što su Martin Pilar, Frano Hekman i prof. dr. sc. Zorko Kos. Za svoje je zasluge u struci, ali i doprinos afirmaciji i osamostaljenju HSGI-a, 2004. godine u Cavtatu na četvrtom *Saboru hrvatskih graditelja*, skupa koji je i utemeljio zajedno s prof. dr. sc. Veselinom Simovićem, dobio nagradu za životno djelo, zajedno s prof. dr. sc. Rudolfom Lončarićem, a to im je najveće priznanje struke uručio ondašnji predsjednik Dragutin Mihečič.

I konačno od najvećih stručnih nagrada treba spomenuti i priznanje koje je na prvom Hrvatskom graditeljskom forumu 2013. dobio kao jedan od predsjednika koji su od 1980. do danas vodili Savez i uspješno se i samoprijegorno nosili sa svim problemima stručnog povezivanja. Na uručivanje je nagrade došao uz pomoć štaka jer je nekoliko posljednjih godina imao problema s hodaњem.

U razdoblju od 1987. do 1995. tri je puta biran za predsjednika SGITH-a i HSGI-a (dvaput na dvije i jednom na četiri godine). Pripada onim građevinskim stručnjacima koji su dali velik doprinos struci te uspješnom djelovanju i afirmaciji saveza društava hrvatskih građevinara, a osobito u prvim godinama djelovanja u samostalnoj Hrvatskoj.

U uspomeni hrvatskih građevinara ostat će zauvijek zapisan kao onaj koji je među prvima od brojnih inženjerskih udruga, koje su bile organizirane i na republičkoj i na saveznoj razini, zatražio da se ograde od agresije na Hrvatsku. Učinio je to makar je još i formalno bio član, prije i predsjednik, Predsjedništva SGITJ-a (Saveza građevinskih inženjera i tehničara Jugoslavije). Učinio je to jednom okružnicom u rujnu 1991. koju je potpisao zajedno s kolegom i prijateljem prof. dr. sc. Veselinom Simovićem, glavnim i odgovornim urednikom. Tamo je stajalo da izostajanje od osude agresije znači istodobno i prekid svih međusobnih veza. Na taj se pisani zahtjev, osim slovenskih građevinara, nije nitko oglasio, pa je HSGI koji je onda još bio SGITH, već početkom listopada, dakle i prije negoli je to 8. listopada učinio Hrvatski sabor, bio među prvima udrugama koje su raskinule sve veze s ostalim udrugama na saveznoj i republičkim razinama.

U hrvatskoj će povijesti ostati zabilježen kao jedini ministar koji je to bio prije i nakon osamostaljenja. To rječito govori koliko su ga na svim stranama poštovali i cijenili, posebno njegovu sposobnost da u svim raspravama bude koncizan i spreman na dogovor. Zauvijek će ostati zapamćen po svojoj vedroj i otvorenoj naravi te po tome što je svaku imalo napetiju i oštriju situaciju znao razblažiti i preokrenuti nekom dosjetkom ili šalom. Vjerojatno ga nije nitko nikada vidio da se naljutio ili podigao glas, čak ni tijekom šahovskih partija koje je rado i strastveno igrao. Ostat će također zapamćen i kao osoba koja je uvijek bila spremna svakome pružiti bilo kakvu pomoć.

Oni koji su ga dobro poznavali govorili su da je upravo tim blagim i veselim stilom znao blagotvorno utjecati na suradnju i dogovore u potkomisiji s Mađarima o višenamjenskom iskorištavanju rijeka Mure i Drave. Navodno su zahvaljujući njemu mnogi dogovori zaključeni mnogo brže nego što je to bilo uobičajeno. Uostalom kao rođeni Podravec dobro je poznavao susjede s lijeve obale Drave, čak je pomalo i razumijevao mađarski jezik, a među Mađarima je imao mnogo prijatelja.

Branko Bergman se rodio i umro u Viroviti, gradu koji je neizmerno volio i u koji se uvijek vraćao unatoč brojnim stručnim i državnim obvezama. U svojoj je Viroviti na gradskom groblju našao posljed-

nje počivalište 25. siječnja 2015. Tijekom sprovoda došlo je do pomalo neugodne zabune jer je nakratko bio položen u tuđi grob. To je vrlo brzo ispravljeno, ali svi koju su ga poznavali uopće ne dvoje da bi ga ta pomalo otužna epizoda obradovala i razveselila te da bi je rado prepričavao. No to, nažalost, više ne može.

Iznenadna je i pomalo neočekivana smrt Branka Bergmana, dipl. ing. građ., ostavila prazninu među svima koji su ga voljeli, cijenili i poštovali, dakle među prijateljima, znancima i svim kolegama, kao i među onima koji ga nikad nisu upoznali ali su čuli za njega i za njegov doprinos hrvatskoj vodoprivredi, građevinarstvu i cijeloj hrvatskoj domovini.

Svi će ga hrvatski građevinari sa zahvalnošću pamtiiti zbog njegove požrtvovnosti i spremnosti da se založi za stručno udruživanje i po trudu koji je uložio da se stručno udruživanje toliko razvije da je inženjerski savez hrvatskih građevinara pripadao najboljim i najmasovnijim udrugama u cijeloj našoj zemlji. Uostalom bio je jedan od utemeljitelja i prvi predsjednik sadašnjega Hrvatskog saveza građevinskih inženjera. Pamtit će ga i po tome što je bio jedan od onih rijetkih građevinara kojeg su bezrezervno cijenili i poštovali i izvan njegove uže struke. Time je na neki način bio i svojevrsni stručni promotor. Za sve što je učinio zaslužuje zaista duboku zahvalnost!